

[Glistrup]

rende denne grundtanke om ren literbeskatning:

»Det er et dansk håb, at en snarlig vedtagelse af direktivforslagene kan udgøre et nyt betydningsfuldt skridt henimod at skabe en større ensartethed på det afgiftsmæssige område mellem medlemsstaterne. Dette ville være et væsentligt bidrag til en større faktisk samhørighed og et videregående og uddybet fællesskab.«

Det er det, som den danske regering erklærer nede i Bruxelles den 6. marts 1980. Det tør nok siges, at ministeren taler med en noget anden tone, når han her i dag igennem sin partifælle hr. Camre arbejder for, at vi skal stemme imod ændringsforslagene om den rene literbeskatning. Det kan godt være, der er andre end englænderne, der får brodne pander, når de mødes til EF-Ministerrådsmøder, som skatteministeren nu skal af sted til.

Når vi overhovedet er ved at komme frem til, at vi har et sagligt grundlag at behandle ændringsforslagene på, så kan man bestemt ikke rose ministeren derfor. Vi er her i gang med fortsættelsen af en tredjebehandling, der blev afbrudt, fordi man nede fra EF kom med et 2½ side langt brev, som blev bekendt nogenlunde samme dag som den, tredjebehandling var berammet til. Der blev luftet megen irritation og vrede over for EF-brevet, men det tør nok siges, at efter gennemgangen i udvalget må vi erkende, at det var forloren tale fra dem, der angreb kommissær Burke, for det viste sig jo, at hver en oplysning, han gav i sit 2½ side lange brev, var sand, og at det var ministeren, der havde skjult tingene over for udvalget. Såvel statsministeren som skatteministeren har led for led måttet erkende det 100 pct. rigtige og korrekte i, hvad EF-kommissær Burke siger, og det afgørende er nu engang, hvad folk siger, og ikke, hvem der siger det. Om det så er fanden selv, der siger et eller andet, så skal det, hvis det er rigtigt, også have honnør for at være rigtigt. Hvad enten man er EF-modstander eller EF-tilhænger, må man tage hatten af for kommissær Burkes brev, for det gav simpelt hen nogle sandfærdige oplysninger.

Hvad specielt angår spørgsmålet om de ændringsforslag, som vi nu diskuterer, kom det frem på basis af Burkes brev, at der den 11. januar i år mellem ministeren selv og Burke var indgået aftale om, at man skulle

foretage nærmere undersøgelse af disse ting, og ministeren havde den 19. januar sendt nogle oplysninger ned til Burke, men det forstod ministeren ganske og aldeles, da udvalget stillede ham spørgsmål i marts måned. Han gav et svar den 24. marts, hvor han henviste til, at der var nogle undersøgelser i Danmark fra engang i begyndelsen af 1970'erne, som ikke var særlig gode, og derfor kunne man ikke rigtig sige noget om det. Det var den første fortielse, ministeren gjorde sig skyldig i.

Da vi så igennem Burkes brev ved første del af denne tredje behandling havde tingene fremme og sagde: »Ja men der er nu kommet oplysninger nede fra EF«, så siger ministeren her fra denne talerstol: ja, og de oplysninger er skam grundigt gennemanalyseret og er gået ind som basis for det svar, jeg har givet udvalget; derfor var der ikke noget nyt, og der var ingen særlig grund til at sende EFs brev med, for det var indgået i det. Da vi fik selve brevet frem, viste det sig at være et brev, der ankom den 1. april. Det skulle altså efter ministerens udtalelser her fra denne talerstol grundigt være indgået i analysen, som man havde sendt den 24. marts. Så var den bastion altså heller ikke holdbar mere for ministeren.

Så kom det næste, som vi fik som skriftligt svar i fredags fra ministeren: ja men så var det indgået i socialdemokratiets og SFs udformning af betækningsbidraget, som fandt sted den 18. april. Man måtte imidlertid erkende fra de pågældende udvalgsmedlemmers side, at det havde været ganske almindelige husmandsskøn, uden at man havde haft disse beregninger fremme. Denne tredje forklaring fra ministeren var altså også urigtig.

Så gjorde udvalgsflertallet det, at man lod gongongen lyde, sådan at vi andre ikke kunne få lov til at grave dybere i det. Man force-rede simpelt hen igennem, at der skulle afgives betænkning, selv om det er sagligt aldeles uforsvarligt at forkaste de ændringsforslag, vi her står og behandler, på det grundlag, som vi har, uden at vi virkelig kunne grave til bunds i det, og formentlig også før vi har fået reaktioner fra det kommende skatteministerrådsmøde nede i Bruxelles.

Det er altså noget, som man uden videre tromlede igennem fra flertallet bestående af skatteministeren og hans venner fra 1972,